

Valorizálják a pénzbüntetéseket és pénzbírságokat.

„Nem valorizáció, hanem büntetőjogi javaslat.”

Budapest, február 18. A nemzeti gyűlés igazságügyi bizottsága ma délelőtti ülésén tartott, amelyen a pénzbüntetésekre és pénzbírságokra vonatkozó egyes rendelkezésekről szóló törvényjavaslatot tárgyalta. A bizottság ülésén megjelent Pesthy Pál igazságügyminiszter, valamint Törffy Államtitkár is.

Rácz János előadó ismertette a törvényjavaslatot, majd Györfy Imre szólalt fel, aki azt az észrevételt tette, hogy különösnek tartja a pénzbüntetésnek, illetve a pénzbírságoknak valorizálását akkor, amikor az állam egyéb irányban nem valorizál.

rizál. Ezzel szemben Erdő-Harrach rámutatott arra, hogy ez nem valorizáció, hanem büntetőjogi javaslat, amely az arányos büntetési tételek alkalmazását teszi lehetővé, mert ennek a hiányában a büntetési tételek kiszabása tekintetében aránytalanságok támadnának.

Ugyanígy értelemben szólalt fel Pesthy Pál is. A bizottság ezután általánosságban és részleteiben csekély stiláris módosításokkal elfogadta a javaslatot és elhatározta, hogy indítványozza a nemzeti gyűlésen a sürgősség kimondását is.

Négy vállalkozó pályázik a szőregi és deszki autóbusz-forgalomra.

Autóbuszjárat — Makóra?

A legutolsó időkben nagy rősszel megkezdődtek Szegeden az autóbusz-járatok és újult erővel folytatódott a taxik megjelenése után. Az első autóbusz-járat Dorozsma felé indult meg, majd nemrégóta Szőreg, illetve Küksháza irányában is jár rendszeres menetrend szerint autóbusz.

Csütörtökön délelőn az autóbusz-forgalom ügyében értekezlet volt a kamarában, amelyen nemcsak a vállalatok képviselői jelentek meg, hanem az államvasutak, az ACsEV, a villamos, az állami építészeti hivatal, valamint a rendőrség képviselői is. Az értekezletre az adott okot, hogy a miniszter véleményét kéri a kamarától abban a kérdésben, hogy kinek adja oda a szőreg-küksházi, illetve deszki autóbusz-forgalom engedélyt. A miniszter intézkedése feltűnést keltett illetékeseknél, mivel az autóbuszok már helek óta járnak a jelzett irányokban.

Az értekezleten kiemelt, hogy a járatokra négy vállalat pályázik: Simics Ferenc, Dornbach Péter és Társai, Interurban Autóközlekedési Vállalat és Hungaria Autóbusz Vállalat. Az értekezleten mind a négy vállalkozó előadásáról jegyzőkönyvet vettek fel és a kamara ezeket véleményével együtt felterjeszti majd a minisztériumba.

Értekezletünk szerint különben a forgalom engedélyezése ellen kifogást támasztott nemcsak a MÁV és az ACsEV, hanem a közúti villamos társaság is. E vasutak ugyanis szerzett jogokra apellálnak és arra hivatkoznak, hogy ők is akarnak majd ilyen járatokat beállítani. A villamos pedig arra hivatkozik, hogy neki Uj-Szegedig már régen engedélye van és így véleménye szerint csak Uj-Szegeden kívül lehetne engedélyt adni esetleg a vállalkozóknak. Az érdekeltek erre felhozták azt, hogy engedélye ugyan van, de villamos nem jár Uj-Szegedre. A társaság ezzel szemben technikai akadályokra hivatkozik, hogy az illetékesek, mint eddig, úgy most sem hozták rendbe a közúti hidat, amelyen nem mehet át villamos a jelen állapotban.

Igen érdekes egyébként az, mint beavatott helyről értesítünk, hogy egy vállalat autóbusz-járatot akar rendszeresíteni Szeged és Makó között. Ez az akció még kezdeti stádiumban van és megnehezíti az a körülmény, hogy az államvasutak szülő-járatokat rendszeresítették.

PÁRISI MOZAIK.

Páris, 1926 február 10. (A Délmagyarország tudósítójától.) Néhány fölvilágos és eltűnő szín, gesztus és érdekesség az ébredő és tavaszra váró Párisból. Ugy születnek és úgy tűnnek el ezek itt, ebben az „emberstűrés gigász vadonban”, hogy alig eszmél föl rájuk az ember. Minden napnak, talán minden órának van szenzációja. Az ucca produkálja őket, ahol a párisi a fele életét tölti, metron, autóbuszon, a boulevardok áradataiban, az ujságokban.

Alig élnek tovább néhány óránál és mégis megérdemli néhány, hogy elvigye a vonat 1800 kilométeren túra, abba a lassuvérű, álmódó városba, hogy a kanyargó szőke víz parján újra születessenek néhány órára és aztán örökre elpihenjenek az emlékezet nagy temetőjében...

Uj férfidivat a „bőség” jegyében.

B. Politz ur, Newyork egyik hatalmas szabó-tütemének tulajdonosa európai útján ma Párisba érkezett. Politz ur hazájában a divatkreáló és divatimportáló üzletemberek közé tartozik és nyilatkozata, amelyet a sajtó számára adott, érdekes részleteket közöl a tavaszi férfidivat gyökereiről.

— A feszes férfiruhák korának bealkonyult, — mondotta — a kabátok ezután hosszúak lesznek, sokkal hosszabbak, mint a múlt évben. Az öltöny meliben kevésbé testhezáll, a nadrág pedig tényleg fölül erősen bő, a lábszáron elvékonyodó, „a la housser” forma lesz. Az átmeneti pardedessus k ellenben rövidke lesznek, csak két gombbal ellátottak és többnyire sötét, legtöbbször kék színben. Megváltoznak a szövetminták is. A csinosraju textilárak helyett, apró kockásdíszítésű anyagokat hoztak forgalomba a nagy amerikai cégek, valamint az angolok is, amely utóbbiaknak produktumai legjobban elterjedtek és legnépszerűbbek Párisban.

Egyelőre, persze, mi sem változott. A férfidivat állhatatosabb és még itt sem mutat nagy kilengéseket. Legfeljebb a nagy boulevardok szeladonjai a livre és dollárral bélelt mylordok és yankek fognak pompázni az új férfidivat tavaszi példányaiban.

Csillagok, ha találkoznak...

Ha hinni lehet miss Eleonora Boardmann nyilatkozatának, úgy napok kérdése a két mozicsil-

lagnak, Pola Negri nek és Rodolpho Valentínónak egybekelése.

A nevezett miss, aki maga is planétája a „féhér vászon világának” és egyúttal bizalmasa az európaszerre híres Negrinek, arról is megemlékezik, hogy a „csillagok” a Cote du Pacifique a' Albuquerque en, utazás közben keresztezték egymás pályáját és „egy mást meglátni és megszeretni egy pillanat műve volt...”

Csak hogy...

Csak hogy Rodolpho Valentino, a „le plus bel homme” du monde, a világ legszebb embere már páros csillag. Előbb meg kell várni tehát, amíg a házassághontó meteorológusok befejezik a szétválasztás hivatalos műveletét.

— Ó, milyen szép házasság — sóhajtanak föl a midinettek a Gaumont Palace hétfrankos galériáin — a „l'art muel”, a néma művészet királya és királynője egymás karjaiban... és Páris tapsol a készülő frigynak, amely valószínűleg a falai között fog végbemenni.

A legszomorubb francia rekord.

M. Gaston Cadoux, a párisi statisztikai társaság elnöke rendkívül érdekes kimutatást adott ki nemrég Franciaország háborús veszteségeiről, a legszomorubb francia rekordról, ahogy a könyv a hivatalos adatokból leszűrt konzekvenciákat aposztrofálja.

— Franciaország — írja Cadoux — 1914 ben 39 600 000 lélekszámot kitevő összlakosságából 8,140.000 férfit mozgósított szárazföldi hadseregében és 215.000-et a tengerészetben. Ezek közül 1,363 000 esett el a csatátereken, vagyis hatodrésze az összes mozgósítottaknak, hetedrésze az összes férfiaknak és huszadrésze az ország teljes lélekszámának.

Percentuális összehasonlításban még szomorubb a kép. Franciaországban ugyanis minden 28 ik emberre egy halott esik. (Németország 35, Ausztria-Magyarország 50, Anglia 66, Olaszország 79, Oroszország 107, Amerika 2000 lakosára jut egy-egy hősi halott.)

Foglalkozási ágak szerint a következőképp oszlik föl az embervesztés: A mezőgazdaságok 5,608 971 férfi lélekszámából 699.210, a keres-

kedelem 1,327.156-ból 159.977, az ipar 2,800 652-ből 274 344, a közmunka és építkezési foglalkozás 915.686-ból 168.747, a közlekedés 665 029-ből 60.972, a szabad pályák 235.320-ból 40.423, a közalkalmazottak 582 825-ből 21.426, egyéb foglalkozási ágak 291.661-ből 9.493, a papság 63 545-ből 2.712, a közép és főiskolai diákság 5,957.193 lélekből 80.190-et veszítettek a világ-háborúban.

Ezt a hatalmas férfivesztést nem pótolja az sem, hogy Franciaország visszanyerte Elsas Lorrain-t, mert az 1921-es népszámlálás 391 ezerrel kevesebbet mutat ki az ország háború előtti lélekszámánál.

— Iszonyatos veszteség ez! — kiált föl könyvének végén Gaston Cadoux — 1,363.000 halott... ha most kiszámlálnánk sírjaikból és zárt hegyes sorokban keresztülvonulnának Páris uccáin, hat nap és öt éjszaka kellene ahhoz, hogy az utolsó is áthaladjon azon a ponton, ahol az első...

Terescsényi György.

A fajvédők támadása.

Csak most, amikor a város lek. Tanácsa mai ülésében védekezésem alapján kamarai választójogomat elismerte és dr. Szécsényi ügyvéd, az ébredők elnöke, valamint Iván Mihály, a fajvédőlap szerkesztője felebbezéseit elutasítva, elrendelte, hogy nevémet a választó-névjegyzékben változatlanul benthagyják, foglalkozom egészen röviden a fajvédők támadásával. Abból a szempontból érthetőnek találok ezt a támadást, hogy ahol és ahogyan csak lehet, támadják azt az embert, aki a fajvédők mozgalmanak kezdete óta ellentük állandóan, nyíltan, erősen és ha kellett, élesen fellépett, de azért mégis csodálkozom akciójukon azért, mivel a tisztelt urak a legtöbb esetben elég jól megfontolva, lehető jó taktikával, sőt az eszközöket nem igen válogatva, szokták támadásikat ellenfelek ellen intézni. Ez esetben azonban ezt nagyon is elhibázták, mert az ügynek csak némi ismerete mellett tudniok kellett volna, hogy ellenem való támadásukkal alul maradnak, míg eddig a legtöbb esetben jónak bizonyult taktikájuk folytán tisztában kellett hogy legyenek azzal, hogy — ha támadásuk nem sikerül — kétségelentül csak nagy szolgálatot tesznek nekem, ami pedig bizonyára nem volt és nem lehetett céljuk.

Ez a szolgálat abból áll, hogy Szeged város és az egész kamarai kerület iparosai és kereskedői most már a fajvédők támadása után tisztán látják, hogy melyik táborból rekrutálódnak ellenfeleim, sőt a támadások modoráról ítélve, ellenségeim. Mivel pedig eléggé ismerem iparosainkat és kereskedőinket ahhoz, hogy bátran mondhattam, hogy a fajvédőknek a kamarai választók között hívei abszolút mincsenek és hogy a fajvédelem hazánkat rontó elvei iparosaink és kereskedőink körében teret, hálá az Égnek, éppenséggel nem hódítottak, nyilvánvaló és általánosan ezennel is köszönettel nyugtatott tény, hogy kamarai elnökké való választásomat a tisztelt fajvédő urak fellépésükkel csak elősegítették, odaállítva ezen kérdést olybá, hogy a fajvédők hívei ellenem, a többiek pedig mellettem foglaljanak állást.

Igy talán remélhetem, hogy az annyira nem sikerült támadás arra fogja bírni a fajvédő- és egyáltalán reakciós elemeket, hogy csak azért, mivel egész életemben liberális voltam, olyan liberális, aki egyúttal Tisza István legexponáltabb táborához tartoztam, nem fognak oly csunya és általánosan elítélt módon történni egy ember ellen, akinek 42 évi működése a városban természetesen különféle szemponlokból ítélve meg, de akinek korrektsége és őnzellensége soha kifogás alá nem esett.

Wimmer Fülöp.

Nem kell Párisba utaznia, mert a CASINO DE PARIS világhírű revüjét, a BOD JOUR PÁRIS-t megláthatja a Belvárosi Moziában.

LAKÁS

4 szobás, modern, a Belvárosban kerestetik. Ajánlatok az Angol-Magyar Bank fiókjába, Bástya ucca 9, kéretnek. 437

A legszebb filmszínész:

Rudolf Valentínó

„AZ ÖRDÖG FIA”